

Mort a l'obituari: la lluita pel dret universal a l'educació

Text > MANEL MESQUITA MONTON, periodista

Una vegada, fa temps, per felicitar-me per la redacció d'una necrològica per a un amic comú publicada a *El Punt Avui*, Sebas Parra em va dir que ell també voldria que n'escrivís «una de tan bona» per a ell: cabronet! (Ara, aquí, podria afegir que ara veig que riu, sorneguer, però no voldria adreçar-me personalment al meu gran germà gran com si hi fos; encara m'hi he d'acostumar).

Aclaparat. Porto dies i dies dubtant de si la faig o no la faig. De si ho intento o em rendeixo a l'evidència. D'una banda, hi ha el fet del desafiament (sap on punxar-me) i, de l'altra, si rubrico una *necro* amb en Sebas de protagonista voldrà dir que és mort.

Tal com escriu el guerriller i amic Juli Suárez en un text preciós publicat a *miraicrida.org*, on diu que no desitja acabar la seva missiva amb «Siempre Sebas, siempre referente», ja que això voldrà dir que en Sebas ja no hi és: «Mi querido Sebas, no acabaría nunca esta carta, porque sé que cuando lo haga será un adiós definitivo. Pero,

por alguna razón, no quiero hacerlo. Creo que es miedo. Miedo a no verte más, a no recibir más correos tuyos aumentados al 200 %, a no poder compartir una buena comida contigo, a no escucharte y no poder abrazarte más».

Jo no soc tan valent com l'amic Juli, que reconeix que té por. No escriuré ara un obituari. No redactaré un panegíric. No faré cap necrològica. Com no la vaig fer ni per al meu pare ni per a la meva mare.

Quan en Sebas, àlies *Pere Nicolau*, em va encolomar escriure el pròleg del seu darrer llibre (*Rostolls, a miraicrida.org*), ell i jo sabíem que l'encàrrec era una manera de saldar aquella proposta que, feia temps, m'havia fet. Rèiem, ja que tots dos sabíem que era així. Sembla que li va agradar i va anar a impremta. Ummm, l'olor de tinta.

La meva relació amb en Sebas ha estat sempre física (aquí incloc cor, puny, estómac, cames i el maleït coco). Ni militant, ni solidària. Ni còmplice. Natural. Com voldríem la vida mateixa. Com la mort.

Els descreguts (una categoria diferent de la dels ateus) ho tenim cardat en situacions com aquesta. Sort que aquesta vegada el fil conductor el facilita el mateix Sebas quan (d)escriu a les seves netes i nets que «al cel hi ha satèl·lits, astres, estels... però si us hi fixeu bé, també hi ha els somnis de cadascú de nosaltres. Els meus somnis ja els he acomplerts. Ara us toca a vosaltres viure i lluitar pels vostres. No deixeu mai d'intentar-ho».

Sebas, cel, satèl·lits, astres, estels... Això és el cosmos!

L'eugenial Francesc Torres Monsó, veí de l'Empar i en Sebas, va oficiar el comiat ciutadà a l'eugenien Enric Marquès i Ribalta fa un grapat d'anys (1994) als jardins de la Devesa, tot desitjant-li al també eugenial Enric que s'hagués «reincorporat al gran buit còsmic», literalment.

La meva joventut d'aquell moment em va portar a replicar per escrit a en Paco que «si per *buit* s'entén l'espai que no és ocupat, es podria arribar a convenir que el *gran buit* és aquí, que és terrenal i no còsmic. Per oposició al caos, el diccionari accepta el mot *cosmos*, i dona entenen així l'Univers com un tot ordenat. L'ordre natural de les coses. El vell axioma anarquista pren d'aquí tota la seva força. Són les lleis còsmiques les que regulen —d'una manera racional i espontània— tot l'entramat de galàxies, estrelles, planetes, satèl·lits, cometes i forats negres. El buit còsmic és, doncs, ple d'harmonia».

Dues frases més del veí Paco Torres, citades sempre per en Sebas, sortien a les converses quan convenien. Per emfatitzar. Per tancar una ronda. Per a un punt i... seguir. «La vida és tan complicada que no s'entén», la més profunda i filosòfica. «Les hortes ni tocar-les, d'allà menjo les tomates», la més evident i prosaica. I d'aquestes frases, aquelles derivades. Amb la ironia per bandera.

Al cel hi ha satèl·lits, astres, estels, galàxies, estrelles, planetes, cometes i forats negres... però si us hi fixeu bé, també hi ha en Sebas.

>> Sebas Parra i Manel Mesquita a l'Ateneu Eugenienc, el juny de 2015. (Foto: PEP CABALLÉ)